

TIÓ MONT-ROGENC
del 30 de novembre 2025 al 4 de gener de 2026

EL PETIT TIÓ

Judit Robert, novembre 2025

www.celareny.cat/tio-mont-rogenc

[tio_mont_rogenc](https://www.instagram.com/tio_mont_rogenc)

EL LLADRE DE TIONS

Judit Robert, novembre de 2025

Eren temps dels catorze vents que set eren bons i set eren dolents i contenen que diuen i diuen que contenen que pels vols del desembre congelat els buscalls es tornen màgics.

Ni un pas pots fer per boscos i camins que no en trobis un de ben secall que busca casa amb desesper per omplir la seva panxa.

I què els hi donarem als Tions i les Tiones de la mare per menjar? Doncs tothom ho sap i ho té ben clar: Garrofes, mandarines, millor si només és la pell i, també, algun bocinet de pa sec, tot i que les galetes de xocolata també els hi agraden força.

Ah, i no ens podem descuidar de l'aigua. Sempre han de tenir un calderó d'aigua fresca i neta. I si teniu gats o gossos, atenció, ja podeu vigilar, perquè en pic gires l'esquena, ja se l'han begut.

Però anem a allò que dèiem i no canviem de tema. Mentre els Tions campen per boscos i camins, també ho fan els homes, dones i criatures de bona voluntat. Bé, no totes, val a dir-ho.

N'hi ha una colla que són ben espavilats i sabeu que fan? Doncs van a caçar Tions. Valga'm Déu! Uns malànimes.

I diu que un dia, un d'aquests poques vergonyes, va passar per la nostra vila. Es veu que algú li havia dit, que en aquest poble, en tenim molts de Tions i que són molt bonics. I vegis tu, que el lladregot portava un sac ben gros per guardar-los.

Per la primera casa que va passar, hi havia una dona que posava el porc amb sal, la gallina a la pastera i el pollí dalt del pi i al veure'l passar li va fer mala espina.

On deu anar aquest homenet amb aquest sac tan gran? -Va pensar

Així que va anar a cridar al seu marit, que tocava el violí dalt de les golfes i li va dir:

Miquel, acaba de passar un home amb un sac molt gran penjat a l'esquena.

I cap on anava?

I jo que sé! -Va contestar-li la dona

Doncs que tiri, que tiri, i ja s'ho trobarà.

I tant si s'ho va trobar! Just va fer el primer revolt i es troba un bon ramat de bous i vaques, gallines amb sabates i gallinons amb sabatons!

De l'ensurt que va tenir, gairebé es pixa els pantalons. De seguida va veure que allò no era normal. La feina se li complicava.

Camina que caminaràs, però el sac encara estava ben buit. Tot d'una sent uns crits:

Correu, correu minyons, que el vicari fa torrons!

I de cop, veu passar una gentada que anaven cap a cal vicari. Doncs mira no estaria gens malament anar a menjar un tallet de torrons calents acabats de fer- Va pensar el lladregot. Mmmmm, només de pensar-hi ja se li feia la boca aigua.

Però en aquell moment, va creuar-se amb dues dones que venien de rentar la roba al rentador i va sentir que deien:

Naltros no hi anem Caterina, que la guineu els ha tastat i diu que son un poc salats.

Oh, doncs Marieta posa-hi sucre, que seran un poc millors!

De que els deu haver fet?

Ha fet turrns d'avellanes i turrns de pinyó.

Si ho devien ser de bons, pensava el lladregot. Però millor no distreure's i anar per feina que havia passat mig matí i el sac encara era buit.

I dit això, va i veu que, allà sota una penya es nat un Tionet, nuet, nuet. No portava ni manteta, ni barretina, ni res que el tapés, encara tenia els ulls tancats. I ell que va, l'agafa i apa, dins al sarró.

Si n'estava de content, el lladregot, quan arribés a la ciutat, el vendria a la plaça del mercat. Tot pensant això, mentre caminava, va sentir un terrabastall.

A prop d'allí passava un dimoni escuat, patrip, patrap. Corria com un mal esperit i portava un gorret vermell a les mans i els talons li tocaven al cul.

Mira aquest dimoni, és un lladre com jo -Va pensar.

I tenia raó, perquè, allà darrere d'una alzina, hi havia un altre Tió plorant perquè el dimoni li havia pres el gorret i ara tindria molt, molt fred.

No ploris Tió, vine, vine, que jo t'ajudaré.

El Tionet confiat, es va acostar al lladregot i aquest, el va agafar i el va posar d'un sarpat dins del sarró.

Alsa, ja en tinc 2! -Va pensar

I mentre el sac es va omplint, les dotze van tocant. S'acosta l'hora de dinar i la panxa ja li fa soroll. No porta res per menjar, però segur que ja trobarà algú per enredar. I dit i fet!

Allà, dalt de la muntanya, hi ha dos pastorets, abrigadets amb la pell i la samarra, mengen ous i botifar-ra i el lladregot va i els hi diu:

Bon dia tingueu, bona gent, que em donaríeu alguna cosa per menjar, que tinc una gana que m'arboło.

Seieu, seieu, aquí amb naltros que compartirem la vianda. Què hi porteu en aquest sac tan gros? Deu pesar molt.

No, res, no res, només una mica de llana per fer un matalàs.

I el pobres pastors, li van donar de menjar i beure, sense sospitar res. Va que després de dinar, es van posar a fer la migdiada. I mentre ells dormien, les cabres pasturaven i sabeu que va passar?

Que un dels pastors, es va despertar d'un ensurt i va sentir un gemec que sortia del sac. Sense fer soroll per no despertar el foraster, poc a poc, va obrir el sac i va veure que el portava tot ple de Tions.

I sabeu què va fer? Va treure tots els Tions i els va canviar per pedres. Quan el lladregot es va despertar, va marxar tot content i carregat amb aquell sac tan pesat i pensant que faria un gran negoci venent els Tions per fires i mercats.

I sabeu què més li va passar? A banda de carregar aquell sac gegant ple de pedres que li va fer malbé l'esquena, es va trobar un senglar enfadat que li va clavar els ullals al cul i encara corre ara el desgraciat.

No tornarà més per aquí, per pendre allò que no es seu.

I com diu la dita: Conte contat, conte explicat!

